

Mál nr. 201/2006

M

og

Vátryggingafélagið X v/ ábyrgðartryggingar eiganda hunds

Ágreiningur um greiðslu þess hluta tjóns er nemur eigin áhættu vátryggingartaka.

Gögn.

1. Málskot, móttengið 11.10.2006, ásamt fylgigögnum.
2. Bréf X, dags. 23.10.2006, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Þann 11.7.2006 olli hundur í eigu A tjóni á bifreið í eigu M, málskotsaðila. Hundurinn var ábyrgðartryggður hjá X. X viðurkenndi bótaskyldu og greiddi M bætur vegna tjóns á bifreiðinni, en að frádreginni eigin áhættu vátryggingartaka. Í máli þessu krefst M viðurkenningar á því að X beri að bæta honum tjónið að fullu án tillits til eigin áhættunnar. X hefur hafnað kröfu M, m.a. með vísan til ákvæða 4. mgr. 44. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004. Ennfremur virðist X álíta að mál þetta eigi ekki undir úrskurðarnefnd skv. 3. gr. samþykktu sem um nefndina gilda, sbr. auglýsingu nr. 1090/2005, þar sem málið fjalli um fjárhæð bóta. Nefndinni sé eingöngu heimilt að úrskurða um bótafjárhæðir, ef aðilar samþykkja það sérstaklega, en félagið samþykki ekki að ágreiningur í máli þessu verði lagður undir úrskurð nefndarinnar.

Álit.

Samkvæmt 3. gr. fyrrgreindra samþykktu fyrir úrskurðarnefnd í vátryggingamálum úrskurðar nefndin um ágreining varðandi bótaskyldu milli málskotsaðila og vátryggingafélags sem starfsleyfi hefur hér á landi. Jafnframt úrskurðar nefndin um ágreining sem varðar ákvæði laga nr. 30/2004 um vátryggingarsamninga. Eins og mál þetta liggur fyrir varðar það ágreining milli aðila um skyldu X til að greiða M þann hluta tjóns hans sem nemur eigin áhættu vátryggingartaka. Lýtur ágreiningurinn að bótaskyldu félagsins auk túlkunar á tilteknu ákvæði laga um vátryggingarsamninga. Samkvæmt þessu fellur ágreiningsefnið undir starfssvið nefndarinnar. Verður málinu ekki vísað frá.

Með vátryggingarsamningi milli félagsins og vátryggingartaka geta aðilar samið svo um að vátryggingartaki, eða eftir atvikum vátryggður, taki sjálfur á sig tiltekinn hluta tjónsins, þ.e. svonefnda eigin áhættu eða sjálfsábyrgð. Þessi hluti tjónsins fellur því utan marka vátryggingarinnar, en að jafnaði bætist tjónið að öðru leyti úr vátryggingunni. Ákvæði um eigin áhættu vátryggingartaka geta átt við um ábyrgðartryggingar sem og aðrar tegundir skaðatrygginga. Þannig er mælt fyrir um það í 1. mgr. 9. gr. skilmála viðkomandi ábyrgðartryggingar að af hverju tjóni ber vátryggingartaki sjálfur eigin áhættu sem tiltekin er í vátryggingarskírteini eða endurnýjunarkvittun. Sá hluti tjónsins, sem mál þetta snýst um, er því utan marka vátryggingarinnar og fæst ekki bætt úr henni. Í máli þessu standa hvorki ákvæði 4. mgr. 44. gr. laga nr. 30/2004 né önnur laga- eða stjórnvaldsfyrirmæli þessari niðurstöðu í vegi.

Niðurstaða.

M á ekki rétt til að fá þann hluta tjóns síns, sem nemur eigin áhættu vátryggingartaka, bætt úr ábyrgðartryggingu hjá X.

Reykjavík, 8. nóvember 2006.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.